

[Gustav Pedersen.]

Derfor maa der advares mod for megen Optimisme med Hensyn til de øjeblikkelige Virkninger. I øvrigt maa vi gøre os klart, at en ikke ringe Del af Marshall-Hjælpen er nødvendig, for at vi kan klare blot den Import, vi har haft hidtil. Man maa ikke glemme, at vi i Virkeligheden paa adskillige Omraader var ved at køre fast og komme ud i Vanskeligheder, der vilde betyde en overordentlig haard Tilbagegang for Befolkningen. Det, at vi bliver fri for denne Tilbagegang, maa ogsaa anses for at være et ikke ubetydeligt Resultat. Til Gengæld maa Meningen selvfølgelig være, at den Opbygning og Udvidelse af Produktionsapparatet, der skal gennemføres, senere vil give sig Udslag i Muligheden for et større Forbrug. Men vi maa altsaa gaa den rigtige Vej: først og fremmest øge vor Produktivitet, udvide Apparatet dertil og saa senere udvide Forbruget paa en holdbar Basis.

Jeg kan maaske ogsaa gøre opmærksom paa, at netop ved den Tid, da Marshall-Planen skulde være moden til Afvikling, staar Danmark over for særlige Vanskeligheder, fordi store Aargange af de unge paa det Tidspunkt møder frem paa Arbejdsmarkedet. Da vil det være af overordentlig stor Værdi, at vi har et Produktionsapparat, der er i Stand til at opsuge dem, altsaa at vi saa ikke staar i den Situation, at vi har Arbejdskraften, men ikke kan anvende den paa hensigtsmæssig Maade.

Naar jeg har advaret Forbrugerne mod for megen Optimisme med Hensyn til Marshall-Planens øjeblikkelige Virkninger, maa jeg samtidig have Lov til at advare visse Kredse inden for Erhvervslivet mod at tro paa, at Marshall-Planen inden for en forholdsvis kort Tid skulde give næsten ubegrænset Importmulighed, altsaa skulde være noget i Retning af en Tilstand, hvor Importen ikke længere behøver at indordne sig under de Retningslinier, som Samfundet maa trække op i Henseende til Adgangen til Import og Størrelsen af Import.

Det kan altsaa ikke være Meningen — og det er i øvrigt understreget af den højtærede Udenrigsminister i Fremsættelsestalen —, at vi nu skal kaste os ud i en fuldkommen ukontrolleret Indførsel, det vil sige anvende vore naturlige Ressourcer uden behørig Kontrol med Anvendelsen.

Til sidst vil jeg gerne berøre Spørgsmaalet om, hvordan vi er stillet, hvis vi, naar de Ydelser, som forudsættes gennem Marshall-Planen, er ydet og vi har anvendt dem paa rette Maade til Opbygning af vort Produktionsapparat, skal til at klare os selv — for det er jo et af Hovedformaalene, at de enkelte Lande skal klare sig selv. Her vil jeg gerne paapege, at Meningen med Samarbejdet er at give Mulighed for en mere alsidig Handel. Det kan ikke være afgørende for os, naar vi skal eksportere, om vi eksporterer akkurat til det Land, hvor vi skal købe det nødvendige. Det afgørende vil være, om man kan eksportere til et Land, hvor man kan skaffe Midler til at købe det nødvendige.

Om det saa sker ved flerkantede Handelsaftaler eller tosidige Handelsaftaler, kan ikke være det afgørende, men til Gengæld er der heller ingen Grund til at lægge Skjul paa, at Planen forudsætter, at i hvert Fald de samarbejdende Lande skal give hinanden Mulighed for en saadan Eksport, at man inden for Omraadet i tilstrækkelig stor Udstrækning kan faa den Valuta til Raadighed, der er nødvendig for Fremskaffelse af de Varer og Raastoffer, man skal bruge. Herom er det selvfølgelig ikke muligt at sige noget sikkert. Der er vel ingen der i dette Øjeblik tør udtale sig om, under hvilke Vilkaar de europæiske Lande — heller ikke Lande i større Samarbejde — kan eksportere til de oversøiske Lande, hvorfra en Række af Raastofferne skal hentes. Vi tør derfor ikke sige, at med Gennemførelsen af Marshall-Planen er alle Vanskeligheder løst. Det er vel endda sandsynligt, at der, naar den Tid kommer, opstaar nye Vanskeligheder, som man skal overvinde paa en eller anden Maade. Men uanset hvad vi kommer ud for af Vanskeligheder til den Tid, vil i hvert Fald jeg mene, at vi staar stærkere, jo bedre vort Produktionsliv er udbygget, jo bedre vi har organiseret vor Arbejdskraft produktionsmæssigt, det vil sige jo større Resultater vi er i Stand til at skaffe gennem Udnyttelsen af vore egne Værdier og gennem Udnyttelsen af vor Arbejdsindsats. Det bliver trods alt det afgørende, at vi gennem de Midler, der her kommer til Raadighed, faar en Mulighed for, om vi udnytter Midlerne paa rette Maade, at